Був стрункий, неначе ясень,
гарний, мов царенко.
Де наш красень, де наш красень? —
Вмер, вмер молоденький!

Ой не вмер він, ой не вмер він
смертію своєю,
не зеленим вкритий дерном
дбайливо ріднею!

І китайка жалобова
очі не прикрила.
Може, галич десь у рові
сині очі пила.

Очі пила, тіло рвала
пазуром хижацьким
на поталу, на поталу…
Як натрапити зненацька,

де знайти би місце скону,
в кого б запитатись?
Щоб троянду там червону
посадила мати;

щоб юнацтво України
присягало свято
на прапори жовто-сині
за свій край вмирати.